

იოელის წიგნი და ლაოდისკის მეშვიდე დღის ადვენტისტთა ეკლესია — ნომერი ჩვიდმეტი

Jeff Pippenger

2025-12-23

რიცხვი ჩვიდმეტი

წინა სტატია დავასრულეთ აბრამისა და პავლეს წინასწარმეტყველებების დაუსრულებელი განხილვით, რომლებიც, სტრიქონი სტრიქონზე დალაგებულნი, წარმოქმნიან 430-წლიან პერიოდს, შედგენილს 30 წლისაგან, რომელსაც მოსდევს 400 წელი. ვვარაუდობ, რომ თეოლოგიის სამყაროში არიან ზოგიერთნი, რომელთაც ეს 30 წელი შეიძლება მიაჩნდეთ 400 წლის შემდგომ პერიოდად, თუმცა, როდესაც ამ საკითხს ზოგადად განიხილავენ, ოცდაათი წელი პერიოდის დასაწყისს მიეკუთვნება. არის ეს 400-ს, რომელსაც მოსდევს 30, თუ 30-ს, რომელსაც მოსდევს 400? ეს არის ოცდაათი, რომელსაც მოსდევს ოთხასი, რადგან არსებობს მრავალი მოწმე, რათა დადგინდეს ოცდაათწლიანი პერიოდი, დაკავშირებული მეორე წინასწარმეტყველურ პერიოდთან და მასთან მიმდევრობით გაგრძელებული.

იოსები ოცდაათი წლისა იყო, როცა დაიწყო ფარაონის სამსახური დაბადების 41:46-ში. შემდეგ დაიწყო შვიდი წელი სიუხვისა, რომელსაც მოჰყვა შვიდი წელი შიმშილისა. იოსებს, როგორც ქრისტეს სახეს, ოცდაათი წლის ასაკში მოჰყვა 2520 დღის ორი პერიოდი. როდესაც ქრისტე ოცდაათი წლისა იყო, მას მოჰყვა 1260-ის ორი პერიოდი, რომლებიც ერთად შეადგენენ 2520-ს; რაც, თავის მხრივ, უკავშირდება ორ სამეფოზე შვიდგზის დადგომას.

დავითი ოცდაათი წლისა იყო, როცა გამეფდა, და ორმოც წელს იმეფა, როგორც აღნიშნულია 2 Samuel 5:4-ში. დავითი განასახიერებს ქრისტეს, და როცა ქრისტე ოცდაათი წლისა იყო, იგი მოინათლა და შემდეგ ორმოცი დღით უდაბნოში იქნა წაყვანილი; ხოლო თავისი აღდგომის შემდეგ, რომელსაც მისი ნათლობა განასახიერებდა, იგი ორმოცი დღის განმავლობაში დარჩა და პირადად ასწავლიდა მოწაფეებს. ჯვარზე იერუსალიმის განადგურება წყალობით ორმოცი წლით გადაიდო, რაც შეესაბამებოდა მათი აღთქმის ისტორიის დასაწყისში უდაბნოში სიკვდილით გავლილ ორმოც წელს.

ეზეკიელი ოცდაათი წლისა იყო, როცა ეზეკიელის 1:1-ში წინასწარმეტყველად იქნა მოწოდებული. ახლა დროს არ დავუთმობ იმ პერიოდის განხილვას, რომელიც ეზეკიელის ოცდამეათე წელს მოჰყვა, მაგრამ ჩავუერთავ დამკვიდრებული ფაქტების მოკლე AI-შეჯამებას იმის შესახებ, თუ რამდენ ხანს გაგრძელდა მისი მსახურება.

„ეზეკიელის წინასწარმეტყველებანი ძველ აღთქმაში ყველაზე ზუსტად დათარიღებულთაგანია; მთელ წიგნში 13 კონკრეტული თარიღია მოცემული. ყველა ეს თარიღი იეჰოიაქინის გადასახლებიდან არის აღრიცხული (ძვ. წ. 597 წელი, როგორც პირველი წელი), რითაც იქმნება დაახლოებით 22 წელზე გადაჭიმული მკაფიო ქრონოლოგიური ჩარჩო.“

იესო ოცდაათი წლისა იყო, როცა მოინათლა, და შემდეგ მან დაადასტურა აღთქმა მრავალთან ერთი შვიდეულით.

ანტიქრისტე წინასწარმეტყველურად ქრისტეს ნიშნების მიხედვით იმართება; და როგორც ქრისტე ოცდაათი წლის განმავლობაში ემზადებოდა, რათა დაეწყო თავისი მსახურება, როგორც ზეციური მღვდელმთავარი, ასევე ანტიქრისტესთვის განსაზღვრული მომზადების ოცდაათწლიანი წინასწარმეტყველური პერიოდი გაგრძელდა „მუდმივის“ გაუქმებიდან 508 წელს 538 წლამდე, როცა პაპობას ძალაუფლება მიეცა, როგორც ყალბ მღვდელმთავარს; ისევე როგორც ქრისტე თავისი ნათლობისას ცხებულ იქნა ძალით, რადგან პაპური სიბნელის 1260 წელი პარალელს წარმოადგენდა ქრისტეს ნათლობიდან ჯვრამდე სუფთა ნათლის 1260 დღესთან, რაც თანხვედრა პაპობის სასიკვდილო ჭრილობას 1798 წელს.

ამ წინარე ორმაგ პერიოდთაგან არცერთი, რომელიც ოცდაათწლიანი პერიოდით იწყება, არ უსწრებს აბრამის აღთქმისეული სამსაფეხურიანი პროცესის პირველ ნაბიჯს. ამიტომაც პირველად აბრამისა მოხსენიებული, თუმცა ასე ყოფნა მხოლოდ მას შემდეგ შეიძლებოდა, რაც იგი პავლეს მეორე მოწმობით დადასტურდა. როცა პავლემ თავისი სიტყვები დაწერა, 400-წლიანი წინასწარმეტყველება 430-წლიან წინასწარმეტყველებად იქცა, რომელშიც პირველი 30 წელი ბოლო დროითი პერიოდისგან განცალკევებით არის დადგენილი.

მე ვამტკიცებ ქრისტეს ხასიათზე დაყრდნობით, როგორც იგი წარმოადგენილია ალფად და ომეგად, რომ ას ორმოცდაოთხი ათასის აღთქმის პროცესში, რომლებიც აბრამისა და პავლეს ოცდაათი წლის ორნაწილიანი წინასწარმეტყველების ომეგას წარმოადგენენ — რომელსაც მოსდევს ოთხასი წელი — თავისი შესაბამისი უნდა ჰქონდეს აღთქმის ისტორიის ომეგაში, რაც არის ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის ისტორია. ოცდაათი წლის პერიოდი, რომელსაც მოჰყვება სხვა, მისგან მკაფიოდ განსხვავებული პერიოდი, უნდა აღსრულდეს ისეთი სახით, რომელიც დროს არ იყენებს, მაგრამ აღასრულებს აბრამის საფუძველმდებელ 430-წლიან წინასწარმეტყველებას. კარგი იქნებოდა, თუ კვლავ წაიკითხავდით იმ წინა წინადადებას, შემდეგ კი ამ საკითხს დაუბრუნდებოდით და გააგრძელებდით.

იესო, იოსები, დავითი და ეზეკიელი — ყველანი ოცდაათი წლის განმავლობაში მზადდებოდნენ იმ საქმისათვის, რომელიც უკანასკნელ დღეებში ღვთის ხალხის ტიპს წარმოადგენდა. წინასწარმეტყველი ეზეკიელი, იოსები — ქრისტეს, მღვდლის, ტიპი, და დავითი — მეფე. ოთხი სიმბოლო, მაგრამ იმ სიმბოლოთაგან ერთს, რომელიც ზეციურ მღვდელმთავარს წარმოადგენს, ჰყავს ადამიანური და ღვთიური წარმომადგენელი. ეს ოთხი მოწმე სრულ თანხმობაშია აბრამის ოცდაათ წელთან, რომელსაც მოსდევს წინასწარმეტყველური პერიოდი.

ანტიქრისტე ოცდაათი წლის განმავლობაში ემზადებოდა, შემდეგ კი ძალაუფლებით აღიჭურვა 1260 წლის განმავლობაში, ვიდრე 1798 წელს თავის პირველ სიკვდილს მიიღებდა. იგი მეორე სიკვდილის სიმბოლოა, რადგან განსაცდელის დროის დახურვისას კვლავ კვდება. მეორე სიკვდილი მარადიული სიკვდილია. ჩვენ

ვემსახურებით აღმდგარ მაცხოვარს, რადგან ქრისტე მარადისობისთვის არ მომკვდარა; იგი მეორე სიკვდილით არ მომკვდარა. როდესაც პაპობის სასიკვდილო ჭრილობა განიკურნება, გამოცხადების მეცამეტე თავი განსაზღვრავს, რომ იგი კვლავ იმეფებს 42 თვის განმავლობაში, რაც წინასწარმეტყველურ პერიოდს წარმოადგენს, დროის ელემენტის გარეშე.

როდესაც იგი კვირის კანონის დროს აღდგება, ჯარი, რომელიც მის საქმეს ეწინააღმდეგება, ისინი არიან, ვინც გამოცხადების მეთერთმეტის სამი ნახევარი დღის დასასრულს აღდგნენ. ორი აღდგენილი ძალა, ორივე მათგანი დროშაა — ერთი მეშვიდე დღის შაბათისა და ერთი მზისა — მთელი მსოფლიოსათვის საცნობარო წერტილად იქცევა, როდესაც კაცობრიობა სიცოცხლისა და სიკვდილის შორის თავის საბოლოო არჩევანს აკეთებს.

კვირის კანონის დროს ანტიქრისტე, რომელიც აგრეთვე მხეცია, წარმოსახავს გველეშაპის, თავად მისი (მხეცის) და ცრუ წინასწარმეტყველის სამმაგ კავშირს. ეს სამი ძალა გაერთიანდება ღვთის ეკლესიის წინააღმდეგ, რომელიც უნდა ამაღლდეს ყველა მთაზე მაღლა. ღვთის გამარჯვებული ეკლესია მზადების პროცესშია ოცდაათი წლის განმავლობაში — არა ოცდაათი პირდაპირი წლისა, არამედ დამკვიდრებული წინასწარმეტყველური პერიოდისა, რომელსაც თან ახლავს ოცდაათი და რომელიც კვლავ ძალაში რჩება, როგორც წინასწარმეტყველება 1844 წლის ბრძანების შემდეგ, რაც მიუთითებდა, რომ წინასწარმეტყველური დროის გამოყენება მეტად აღარ იყო ძალმოსილი. მარტივია დანახვა, რომ ეს ოცდაათი წელი წარმოადგენს მომზადების პერიოდს წინასწარმეტყველის, მღვდლისა და მეფისათვის, რომელიც, როგორც გამარჯვებული ეკლესია, წარმოადგენს დიდების სამეფოს. ეზეკიელის, ქრისტეს, იოსებისა და დავითის ოთხი მოწმე წარმოადგენენ ღვთის სამეფოს ხელისუფლებას იმავე დროის მონაკვეთში, როდესაც პაპობა და სამმაგი კავშირი მიჰყავს მსოფლიოს არმაგედონისაკენ.

გამარჯვებული ეკლესია ამაღლდება შეერთებულ შტატებში საკვირაო კანონის დროს, და ძველი და ახალი აღთქმის მოწმობის თანახმად, აღთქმის ერი, რომელიც არის ას ორმოცდაოთხი ათასი, უნდა იქცეს მღვდელთა სამეფოდ.

თქვენც, როგორც ცოცხალი ქვები, შენდებით სულიერ სახლად, წმიდა სამღვდელოებად, რათა შესწიროთ სულიერი მსხვერპლი, ღმერთისთვის სასურველი იესო ქრისტეს მიერ. 1 პეტრე 2:5.

ღვდლები ოცდაათი წლისანი უნდა ყოფილიყვნენ, როცა ტაძარში მსახურებას დაიწყებდნენ; ამიტომ კვირა დღის კანონის დადგომამდე არსებობს დროის პერიოდი, რომლის განმავლობაშიც მღვდლობა მზადდება, რათა იმსახუროს როგორც პირველი ნაყოფის რხევის შესაწირავი. მღვდლები, რომლებიც ას ორმოცდაოთხი ათასნი არიან, წარმოადგენილნი არიან როგორც ლევიანები იმ განწმენდის პროცესში, რომელსაც აღასრულებს აღთქმის მაცნე. არსებობს წინასწარმეტყველური პერიოდი, რომელსაც კვირა დღის კანონამდე მივყავართ და რომლის განმავლობაშიც განწმენდის პროცესი ამზადებს განწმედილ მსახურებას გვიანი წვიმის პერიოდისათვის. ეს მომზადება

მთავრდება კვირა დღის კანონზე, ამიტომ ოცდაათის პერიოდი მღვდლების მომზადებას წარმოადგენს და, ამრიგად, შეესაბამება მღვდლისათვის საჭირო ასაკს. ქრისტემ, როგორც მღვდელმთავარმა, თავისი მსახურება ოცდაათი წლის ასაკში დაიწყო, და რადგან იოსები ქრისტეს წინასახეა, მანაც თავისი მსახურება ოცდაათი წლის ასაკში დაიწყო. ცრუ ქრისტე ოცდაათი წელი იყო მზადების პროცესში; ამგვარად, ჩვენ გვაქვს სამი მოწმე იმისა, რომ ოცდაათწლიანი პერიოდი მღვდლობის მომზადებას წარმოადგენს.

„მოახლოებული დიდი გამოცდა გამოავლენს და განაცალკევებს მათ, ვინც ღმერთს არ დაუდგენია, და მას ეყოლება წმინდა, ჭეშმარიტი, განწმედილი მსახურება, მომზადებული უკანასკნელი წვიმისათვის.“ Selected Messages, book 3, 385.

და უაიტი პირდაპირ ასწავლის, რომ როდესაც ეკლესია წმიდაა, წინასწარმეტყველების სული მოქმედებაშია. როდესაც დიდი საკითხი ღვარძლს გამოიჯნავს, გეყოლება განწმედილი მსახურება, რომელიც შედგება იესოსა და იოსებ მღვდლისაგან, რომელიც არის როგორც ღვთაებრივი, ასევე ადამიანური; იესოსა და ეზეკიელ წინასწარმეტყველისაგან; იესოსა და დავით მეფისაგან. ისინი, ვინც მომზადებულნი არიან ოცდაათი წლით სიმბოლიზებული პერიოდის განმავლობაში, უნდა იყვნენ ას ორმოცდაოთხი ათასთა შორის და წარმოდგენილნი არიან, როგორც წინასწარმეტყველნი, მღვდელნი და მეფენი. ეს სამივე ადამიანი არის ქრისტეს საქმის ბიბლიური სიმბოლო, როგორც წინასწარმეტყველისა, მღვდლისა და მეფისა; ამიტომ რიცხვი ოცდაათი გვაძლევს საფუძველს დავასკვნათ, რომ ამ სამი კატეგორიიდან თითოეულში, რომლებიც წარმოშობილია ბიბლიური სიმბოლოებით, და რომლებიც ოცდაათი წლის განმავლობაში იყვნენ მომზადებულნი, ქრისტესთან შეერთებულნი წარმოადგენენ ღვთაებრიობისა და ადამიანურობის შერწყმას. ამგვარად, ის მღვდლები, რომლებიც სიმბოლური ოცდაათწლიანი პერიოდის განმავლობაში არიან მომზადებულნი, წარმოდგენილნი არიან, როგორც ღვთაებრიობისა და ადამიანურობის შერწყმის დროშა.

საბოლოო პაპობრივი სისხლისღვრის 42 თვე მიმდინარეობს იმ დროს, როდესაც ქრისტე 42 თვის განმავლობაში ადამიანთა შორის დადის თავისი მოწაფეების სახით. 42 თვე მონობისა და ჩაგვრისა, რომლებიც ხსნით სრულდება, როგორც ეს წარმოდგენილია აბრამის ორგვარი წინასწარმეტყველების 430 წლით. აბრამის ოთხასი წელი სრულდება წითელი ზღვის მხსნელი გათავისუფლებით, რაც წარმოადგენს გამოცდის ვადის დახურვის კლასიკურ ბიბლიურ ილუსტრაციას, პაპის სიმბოლური 42 თვის დასასრულს.

ორმოცდაორი თვე აღნიშნავს გამოცდის ჟამს შეერთებულ შტატებში საკვირაო კანონიდან ადამიანური გამოცდის ვადის დახურვამდე. თუმცა ამ 42 თვის განმავლობაში, ოცდაათწლიანი მომზადების პერიოდის შემდეგ, ქრისტე აღთქმას ადასტურებს ნარჩომის პიროვნებაში. ანტიქრისტეს ყალბი მღვდელი თავის საბოლოო აღსასრულს აღწევს სწორედ იქ, სადაც ქრისტე მოკვდა თავის ხაზში, რაც სწორედ იქ არის, სადაც ფარაონი, ეგვიპტის მეფე, მოკვდა თავის ხაზში. ქარმელის მთაზე ბაალის წინასწარმეტყველნი დახოცილ იქნენ, რითაც საკვირაო კანონთან ყალბი

წინასწარმეტყველის სიკვდილი გამოიკვეთა. საკვირაო კანონთან გვაქვს ყალბი წინასწარმეტყველი, რომელიც შემდეგ იხოცება, გველი, წარმოდგენილი ფარაონით, და მხეცი, წარმოდგენილი პაპობით. ყოველივე ეს საკვირაო კანონთან არის წარმოდგენილი ღმერთის მღვდლებთან, მეფეებთან და წინასწარმეტყველებთან დაპირისპირებაში. ეკლესია იწმინდება უშუალოდ საკვირაო კანონამდე და წინასწარმეტყველების ნიჭი აღდგება — სწორედ იქ, სადაც ყალბი წინასწარმეტყველი კვდება. ამის შემდეგ ბრძოლა ჭეშმარიტ თუ ცრუ წინასწარმეტყველურ უწყებას შეეხება.

სიმბოლური 30-წლიანი პერიოდი წარმოადგენს ისეთ პერიოდს, რომელიც კვირადღის კანონს უსწრებს წინ. ეს პერიოდი არის სამზადისის დრო მღვდლებისათვის, რადგან ქრისტე ყოველივეში მათი მაგალითია, ვინაიდან ესენი არიან ისინი, რომლებიც მიჰყვებიან კრავს. აბრამის წინასწარმეტყველების პირველი 30 წლის განმავლობაში აღთქმა დამყარდა; ამგვარად იკვეთება, რომ რასაც უნდა აღნიშნავდეს მღვდლებისათვის სამზადისის ეს პერიოდი, იგი ის პერიოდია, როდესაც უფალი თავის აღთქმას განაახლებს ას ორმოცდაოთხი ათასთან აბრამის ალფა-ისტორიით წინასახიერებულად. ეს პერიოდი არის სამზადისის ჟამი იმ მღვდლებისათვის, რომლებიც მსახურებას იწყებენ კვირადღის კანონის დროს, ოცდაათი წლის ასაკში, როდესაც ისინი სულიწმიდით იცხებიან, როგორც ქრისტე თავისი ნათლობისას. კიდევ ერთი ჭეშმარიტება, რომელიც აბრამის ალფა-ისტორიიდან შეიძლება იქნეს გამოყვანილი, არის ის, რომ რასაც უნდა აღნიშნავდეს ის პერიოდი, რომელსაც კვირადღის კანონამდე მივყავართ, იგი უთუოდ დიდი მნიშვნელობისა უნდა იყოს, რადგან ომეგა ყოველთვის უფრო ძლიერია, ვიდრე ალფა. კვირადღის კანონი არის ომეგა, რომელსაც წარმოადგენს 1844 წლის 22 ოქტომბერი, ჯვარი, პასექი ეგვიპტეში და ასე შემდეგ.

კვირადღის კანონი წარმოადგენს იმ პერიოდის დასასრულს, რომელიც ოცდაათწლიანი პერიოდით არის წარმოდგენილი. იგი წინასწარ არის ნაჩვენები პრაქტიკულად ყოველი უმთავრესი მხსნელობითი ისტორიის მიერ, და იგი ასევე არის რჩეული ხალხის აღთქმის ისტორიის დასასრული, რომელიც აბრამით დაიწყო. პერიოდის დასასრულთან დაკავშირებით ამგვარი წინასწარმეტყველური მტკიცებულების სიმძიმისა და თვით ამ პერიოდის სერიოზული დანიშნულების გათვალისწინებით, რა იქნებოდა მისი საწყისი წერტილი?

არსებობს ოცდაათი წლით წარმოდგენილი წინასწარმეტყველური პერიოდი, რომელიც მოწმეთა სიმრავლის საფუძველზე კვირადღის კანონის დროს სრულდება. იმ მომენტიდან მოჰყვება პერიოდი, რომელიც სხვადასხვა რიცხობრივი მნიშვნელობით არის წარმოდგენილი, და თითოეული ეს პერიოდი წარმოაჩენს წინასწარმეტყველური ისტორიის ხაზის შესახებ მოწმობას, რომელიც კვირადღის კანონს მოსდევს. ამ პერიოდთაგან ზოგი ეკლესიის ისტორიის შინაგან ხაზს წარმოადგენს, ხოლო ზოგი — არმაგედონისკენ მიმავალი სამყაროს გარეგან ხაზს.

ალბათ, ამ ეტაპზე კარგი იქნება, შევახსენოთ საკუთარ თავს, რომ ჩვენ უარვყოფთ უკანასკნელ დღეებში დროის რომელიმე წინასწარმეტყველების ისეთ გამოყენებას, რომელიც რაიმე ამოსაცნობ თარიღს წარმოადგენს, იმ დღემდე და საათამდე, ვიდრე

ჭირის დასასრულს გამოცხადდება. ჩემი აზრის, კერძოდ იმისა, რომ წინასწარმეტყველური დრო აღარ უნდა იქნეს გამოყენებული, საჩვენებლად გამოვიყენებ დანიელის წიგნის მეთორმეტე თავს. მეთორმეტე თავში არის სამი მუხლი, რომლებიც წინასწარმეტყველურ დროს აღნიშნავს.

და გავიგონე სელით შემოსილი ის კაცი, რომელიც მდინარის წყლებზე იყო, როცა მან თავისი მარჯვენა ხელი და მარცხენა ხელი ზეცისკენ აღაპყრო და დაიფიცა მის მიერ, რომელიც უკუნისამდე ცოცხლობს, რომ ეს იქნება ჟამისთვის, ჟამთაათვის და ნახევარი ჟამისთვის; და როცა დაასრულებს წმიდა ხალხის ძალის გაფანტვას, ყოველივე ეს აღსრულდება. დანიელი 12:7.

და იმ დროიდან, როცა ყოველდღიური მსხვერპლი მოისპობა და გაპარტახების შემქმნელი სიბილწე დაიდგმება, იქნება ათას ორას ოთხმოცდაათი დღე. დანიელი 12:11.

ნეტარია იგი, ვინც დაელოდება და მიაღწევს ათას სამას ოცდათხუთმეტ დღეს. დანიელი 12:12.

მილერიტებს ამ სამი მუხლიდან თითოეულის სწორი გაგება ჰქონდათ. ეს სამი წინასწარმეტყველება იმ ჰემმარიტებათა ნაწილია, რომლებიც საძირკვლებს წარმოადგენს. თუმცა ამ მუხლების მილერიტული გაგება ეფუძნებოდა „ერთი დღის წლისათვის“ პრინციპის გამოყენებას. ვინაიდან „დრო აღარ არის“, ამ მუხლებს სხვა გამოყენებაც უნდა ჰქონდეს, რადგან ყველა წინასწარმეტყველება უკანასკნელი წვიმის დროის პერიოდზე მეტყველებს. ამ მუხლებს უნდა ჰქონდეს უკანასკნელი წვიმისეული გაგება, რომელიც გზავნილის ჩამოსაყალიბებლად დროს არ იყენებს და ამავე დროს არ ეწინააღმდეგება მუხლების მილერიტულ გაგებას. სამ მუხლს შორის შუა მუხლის, (მეთერთმეტე მუხლის), სწორი მილერიტული ხედვა ის არის, რომ იგი ორგვარ პერიოდს წარმოადგენს, რომელიც იწყება ოცდაათწლიანი პერიოდით, რასაც მოსდევს 1260 წელი. მეთერთმეტე მუხლი მიუთითებს ოცდაათწლიან პერიოდზე, რომელიც კვირა კანონს უსწრებს წინ, როგორც ეს წარმოდგენილია გაპარტახების სისაძაგლის დადგინებით.

დანიელის წიგნის მეთორმეტე თავი არის ღვთის სიტყვის ის თავი, რომელიც წარმოგვიდგენს ღვთის ხალხის განწმედის პროცესს, რომელიც ხდება უკანასკნელ დღეებში, აღსასრულის ჟამს, როდესაც დანიელის წიგნში მოცემული წინასწარმეტყველება იხსნება ბეჭედისაგან. მეთერთმეტე მუხლში ვპოულობთ წინასწარმეტყველებას, რომელიც პიონერებმა მართებულად გაიგეს როგორც ოცდაათწლიანი პერიოდი, რომელსაც მიჰყავს 1260-წლიანი პერიოდამდე. მეთორმეტე თავში მეშვიდე, მეთერთმეტე და მეთორმეტე მუხლებში მოცემული სამივე წინასწარმეტყველება დალუქულია აღსასრულის ჟამამდე. აღსასრულის ჟამს ეს სამი წინასწარმეტყველება უთუოდ უნდა გაიხსნას ბეჭედისაგან, რადგან ღვთის სიტყვა არასოდეს ცდება. სწორედ იმავე თავშია წარმოდგენილი ბიბლიაში ადამიანის მადლის ჟამის დახურვის ყველაზე მკაფიო აღწერა; ამიტომ მეთორმეტე თავი, უეჭველად და უფრო ზუსტად, ადვენტიზმის აღსასრულს განსაზღვრავს, ვიდრე ადვენტიზმის დასაწყისს.

დანიელის მეთორმეტე თავში მოცემული სამი წინასწარმეტყველება დაბეჭდილი იყო სწორედ იმ საღვთო წერილის მონაკვეთში, სადაც დაბეჭდვასა და გახსნას თავისი ძირითადი წინასწარმეტყველური განსაზღვრება აქვს. ეს სამი წინასწარმეტყველება იხსნება ას ორმოცდაოთხი ათასის ისტორიაში, რადგან ალფა და ომეგა ყოველთვის გვიჩვენებს რაიმე საგნის დასასრულს მის დასაწყისთან ერთად. რაც იხსნება მეთორმეტე თავში მოცემულ სამ წინასწარმეტყველურ პერიოდში, წარმოადგენს ღვთის წინასწარმეტყველური სიტყვის საბოლოო გახსნას. ეს გახსნა წარმოდგენილია გამოცხადების პირველ თავში, როდესაც იესო ქრისტეს გამოცხადება იხსნება, გამოსაცდელი ვადის დახურვამდე უშუალოდ წინ. დანიელის მეთორმეტე თავის მეთერთმეტე მუხლი შეესაბამება აბრამისა და პავლეს მიერ ორმაგი წინასწარმეტყველების პირველ წარმოდგენას, რომელიც ოცდაათწლიანი პერიოდით დაიწყო.

დანიელის მეთორმეტე თავში მოცემული სამი წინასწარმეტყველება სიმბოლური პერიოდებია, რომლებიც აღსასრულის უკანასკნელ ჟამს იხსნება, და ამ გახსნას შედეგად მოჰყვება ღვთის ხალხის საბოლოო განწმენდა. ამ სამი წინასწარმეტყველებიდან პირველი თავად ქრისტეს მიერ არის მოცემული, და როდესაც იგი ამ წინასწარმეტყველებას წარმოთქვამს, წყლებზე დგას, სელის სამოსლით შემოსილი, რითაც მიუთითებს წინასწარმეტყველური პერიოდის დასასრულზე, რომელიც წარმოდგენილია როგორც 1260 წელი, და ამ პერიოდის დასასრულს განსაზღვრავს როგორც ღვთის ხალხის ძალის განზნევის დასასრულს. უკანასკნელ დღეებში ღვთის ხალხი ას ორმოცდაოთხი ათასია, და ისინი განზნეულნი იყვნენ.

ქრისტე მხოლოდ წყლებზე მდგომი არ არის და კითხვას არ პასუხობს მხოლოდ; თავად კითხვა იწყება სიტყვებით: „როდემდე?“ „როდემდე?“ არის წინასწარმეტყველური სიმბოლო, რომელიც იესოსაც ეკითხება, როდესაც დანიელის მერვე თავის მეცამეტე მუხლში დასმულია კითხვა: „როდემდე?“

და ერთმა უთხრა სელით შემოსილ კაცს, რომელიც მდინარის წყალთა ზემოთ იდგა: რამდენ ხანს იქნება ამ საოცრებათა დასასრულამდე?

და გავიგონე სელით შემოსილი კაცი, რომელიც მდინარის წყლებზე იყო, როცა მან თავისი მარჯვენა ხელი და მარცხენა ხელი ცისკენ აღაპყრო და დაიფიცა მისით, ვინც უკუნისამდე ცოცხლობს, რომ ეს იქნება დრო, დროები და ნახევარი დრო; და როცა დაასრულებს წმიდა ხალხის ძალის გაფანტვას, ყოველივე ეს აღსრულდება. დანიელი 12:6, 7.

იესოსადმი დასმული კითხვა, რომელიც ხილვაში ხიდდეკელის მდინარეზე სელის სამოსით შემოსილ კაცად არის წარმოდგენილი, ასე ჟღერს: „როდემდე იქნება ამ საოცრებათა დასასრულამდე?“ ხოლო ულაის მდინარის ხილვაში იესოს, რომელიც პალმონიდ არის წარმოდგენილი (იგი განსაზღვრული წმინდანი), ეკითხებიან: „როდემდე იქნება ხილვა ყოველდღიური მსხვერპლის შესახებ და გამაპარტახებელი დანაშაულის შესახებ, რათა საწმიდარიცა და მხედრობაც ფეხქვეშ გასათელად მიეცეს?“

დობა უაიტი აცხადებს, რომ შინარის დიდი მდინარეების ნაპირებთან დანიელს მიცემული ხილვები ახლა აღსრულების პროცესშია, და ორივე მდინარის ხილვასთან დაკავშირებით იესოს ეძლევა წინასწარმეტყველური „კითხვა“, რომელიც ყოველთვის კვირა კანონს წარმოშობს, როგორც „პასუხს“. თუმცა ორივე პასუხი წარმოდგენილია წინასწარმეტყველური დროის კონტექსტში, რომელიც 1844 წელს დასრულდა. პიონერებმა სწორად ამოიცნეს მერვე თავისა და ულაის მდინარის ხილვის კითხვის პასუხი, და მათ ესმოდათ, რომ 1798 წელი იყო დრო, როდესაც დასრულდა ღვთის ხალხის ძალის გაფანტვა. მაგრამ 1844 წლის შემდეგ, როცა დასრულდა ღვთის წინასწარმეტყველური სიტყვის „დროითი გამოყენება“, წინასწარმეტყველური კითხვა — „რამდენ ხანს?“ — კვლავ აყალიბებს პიონერთა გაგებას ასე: „2300 დღემდე, შემდეგ კი საწმიდარი განიწმინდება მალე მომავალი კვირა კანონისას“, და დანიელის უკანასკნელ ხილვაში ყველა „საოცრება“ აღსრულდება, როცა წმიდა ხალხის გაფანტვა სამ-ნახევარი სიმბოლური დღის განმავლობაში დასრულდება.

დანიელის უკანასკნელი სამი თავის ხიდდეკელის მდინარის ხილვა და მეშვიდედან მეცხრემდე თავების ულაის მდინარის ხილვა დამოწმებულია დის უაიტის მიერ, როგორც „შინარის დიდი მდინარეები“. ყველა ისტორიული და ბიბლიური მეცნიერი ადასტურებს, რომ შინართან დაკავშირებულია მხოლოდ ორი მდინარე, და ორივე დიდი მდინარეა. ეს ორი მდინარეა ტიგროსი (ხიდდეკელი) და ევფრატი. ულაის მდინარე არ არის შინარის ევფრატი; იგი სპარსეთში მდებარე მცირე, ადამიანის მიერ გაყვანილი არხ-მდინარეა და არა შინარში. ხილვაში ულაის მდინარე, რომელიც შეიცავს ადვენტიზმის საფუძველსა და ცენტრალურ სვეტს, შინარში არ მდებარეობს, თუმცა წინასწარმეტყველი ქალი ულაის აიგივებს ევფრატთან, შინარის ერთ-ერთ დიდ მდინარესთან.

ჰიდდეკელის ხილვა წარმოგვიდგენს გველეშაპის, მხეცისა და ცრუწინასწარმეტყველის გარეგან ისტორიას, რომელნიც სამყაროს არმაგედონისკენ მიჰყავთ, ხოლო ულაის ხილვა ასახავს ქრისტეს საქმეს, whereby იგი თავის ღვთაებრიობას აერთებს ადამიანის კაცობრიობას. წინასწარმეტყველურად, შთაგონება ულაის მდინარეს ევფრატის მდინარესთან ერთად მეორე მოწმედ იყენებს, რათა მიუთითოს იმ საქმეზე, რომელსაც ქრისტე აღასრულებს თავისი ღვთაებრიობის კაცობრიობასთან შეერთებით.

ევფრატი და ტიგროსი ორივე ედემში იღებს დასაბამს და აღთქმის ისტორიის მთელ სიგრძეზე მიედინება. როდესაც ისინი ადვენტიზმის ცენტრალურ სვეტში, 1844 წლის 22 ოქტომბერს, ჩაედინებიან, ევფრატი შერწყმულია ადამიანის მიერ გაკეთებულ ულაის არხთან, რათა წარმოადგინოს ღვთაებრიობისა და კაცობრიობის შეერთება, რაც სრულდება რწმენის განხორციელებით მათში, ვინც წარმოდგენილია როგორც ას ორმოცდაოთხი ათასი. ულაი წარმოადგენს გამოცდას ღვთის წინასწარმეტყველური სიტყვის ავტორიტეტზე, ვინაიდან იგი ელენ უაიტის ავტორიტეტს, რომელიც სპარსეთის ულაის მდინარეს შინარის ერთ-ერთ დიდ მდინარედ განსაზღვრავს, უპირისპირებს მსოფლიოს ექსპერტებს.

ულაის მდინარის სიმბოლო წარმოადგენს გამოცდას ადამიანის სიტყვასა თუ ღვთის სიტყვაზე. მართალნი არიან ადამიანები, თუ სწორია სესტრა უაიტის მიერ

წარმოდგენილი სიტყვები? წარმოდგენს თუ არა ულაის მდინარე სპარსეთში არსებულ ერთ მდინარეს, თუ იგი წარმოდგენს წინასწარმეტყველურ მდინარეს, რომელიც ედემიდან მომდინარე წყლებისა და ადამიანთაგან მომდინარე წყლების შერევით შედგება?

შესაძლოა, ჩემს მიერ წამოჭრილ ამ დილემას მრავალი გადაწყვეტა ჰქონდეს, მაგრამ რამდენიმე აზრს ჩამოვყალიბებ, რათა დაინახოთ, რას ვგულისხმობ. მართალნი არიან თუ არა ამქვეყნიური ისტორიკოსები და ღვთისმეტყველები, და შეცდომაშია თუ არა და უაიტი? არავინ დაობს, რომ „შინარის დიდი მდინარეები“ ტიგროსი და ევფრატია. მაშ, როდესაც და უაიტი სპარსეთში მდებარე მდინარე ულაის შინარის დიდ მდინარედ განსაზღვრავს, ცრუ წინასწარმეტყველია იგი? თუ იგი ჭეშმარიტი წინასწარმეტყველია, რომელმაც შეცდომა დაუშვა? რამდენი შეცდომის დაშვება შეუძლია ჭეშმარიტ წინასწარმეტყველს, ვიდრე იგი ზღვარს გადაკვეთს და ცრუ წინასწარმეტყველი გახდება? ან ისტორიკოსები ცდებიან? ან მართლაც ის არის სწორი? ან ისტორიკოსებიც და და უაიტიც ორივენი მართლები არიან? ეს დილემა წამოვჭერი იმ მიზნით, რომ ამ დილემის განმარტება დამატებით არგუმენტად გამომეყენებინა სელით მოსილი კაცის შესახებ, რომელიც მდინარეზე დგას და რომელსაც ორივე ხილვაში — ჰიდეკელისა და ულაის მდინარეთა შესახებ — ეკითხებიან: „როდემდე?“

დანიელის მერვე თავში დანიელი არის შუშანში, სპარსეთში, და შუშანი მდებარეობს მდინარე ულაიზე, რომელიც სასოფლო-სამეურნეო საქმიანობის გამო მოიცავს როგორც ბუნებრივ მდინარეს, ისე ადამიანის ხელით გაყვანილი არხების მთელ სისტემას. როდესაც ულაი კიდევ დაახლოებით ას ორმოცდაათი მილით ან მეტი მიედინება ქვემოთ, იგი უერთდება ტიგროსისა და ევფრატის მდინარეთა შესართავს. ტიგროსი და ევფრატი, რომლებიც ედენში იწყება, საბოლოოდ ერთიანდება, და როდესაც ისინი შეერთდებიან, სპარსეთიდან მომდინარე მდინარე ულაი იმავე წერტილში ერთვის მათ. როდესაც მდინარე ულაი ტიგროსის ჭაობიან სისტემას უერთდება ტიგროსისა და ევფრატის შესართავთან, ულაი ხდება იმ წყლის ნაწილი, რომელიც შინარის დიდ მდინარეებს შეადგენს. ისტორიკოსები მართალნი არიან, და ასევე მართალია და უაიტის და.

როდესაც დას უაიტი მერვე თავში ულაის ხილვას განსაზღვრავს, იგი მიუთითებს მდინარეზე, რომელიც ცნობილია ადამიანის მიერ აგებული აკვედუკების სისტემით, რომელიც აერთებს ტიგროსისა და ევფრატის მდინარეებს, რომლებიც 2520-წლიანი ორი პერიოდის სიმბოლოს წარმოდგენს და რომლებიც დასრულდა 1798 და 1844 წლებში.

ტიგროსის უძველესი სახელწოდებაა ჰიდეკელი, და ევფრატთან მიმართებით ორივე მდინარე წინასწარმეტყველურად განსაზღვრულად არის განლაგებული როგორც ასურეთთან და ბაბილონთან დაკავშირებული, რომლებიც აგრეთვე გაიგივებულნი არიან ორ ლომთან, რომელთაც უნდა დაესაჯათ ღვთის ცხვარი. ეს ორი გამაოხრებელი ძალა წინასახედ ასახავდა წარმართული რომისა და პაპობრივი რომის ორ გამაოხრებელ ძალას, რომლებიც მამაკაცისა და ქალის, ანუ ეკლესიისა და სახელმწიფოს სიმბოლოებია. წარმართული რომი იყო მამაკაცი, რომელიც

სახელმწიფოებრივ მმართველობას წარმოადგენდა, ხოლო პაპობრივი რომი არის ეკლესიური მმართველობის უწმინდური ქალი. ასურეთი იყო მამაკაცი და ბაბილონი — ქალი მათ წინასწარმეტყველურ ურთიერთმიმართებაში; ამრიგად, ტიგროსი განისაზღვრება მამაკაცად, ხოლო ევფრატი — ქალად.

ტიგროსის მდინარე არის სახელმწიფოებრივ მმართველობასთან დაკავშირებული მდინარე, რომელმაც 1798 წლამდე მიაღწია, ხოლო ეკლესიურ მმართველობასთან დაკავშირებულმა ევფრატმა 1844 წლამდე მიაღწია. ევფრატს 1844 წლამდე უნდა მიეღწია, რადგან 1844 წლის უწყება ბაბილონზე იყო, (ევფრატზე) რომელმაც კვლავ დაეცა 1844 წელს. როგორც ევფრატმა 1844 წელს ჩანჩქერი წარმოშვა, ისე ულას მდინარემაც, რომელიც, როგორც ადამიანურ საქმეთა სიმბოლო, ასევე შეერთებოდა შესართავს, თავისი წყლები სხვა მდინარის წყლებს შეუერთა. სახელმწიფოებრივ მმართველობასთან დაკავშირებული მდინარე 1798 წელს იქნა დაგუბებული, როდესაც პაპის ძალაუფლებას სამოქალაქო ხელისუფლება ჩამოერთვა. იმავე წელს შეერთებული შტატები იწყებს მეფობას, როგორც მიწის მხეცი და ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფო. ტიგროსის მდინარე 1798 წელს იქნა დაგუბებული, სწორედ იქ, სადაც სახელმწიფო ბოლოს აიძულებს მთელ სამყაროს, დაანგრიოს ჯებირი, რომელიც ახლა აკავებს პაპობრივი დევნის წყალდიდობებს, რომელნიც მალე გადავლენ სამყაროზე, როგორც ყოვლისმომცველი წარღვნა. ეს კედელი, ანუ ჯებირი, ეკლესიისა და სახელმწიფოს გამიჯვნის კედელია.

1844 წელს როგორც ევფრატი, ისე ულაი, 1844 წლის უწყებას ბაბილონის დაცემადაც წარმოაჩენს და აგრეთვე იმავე საქმედაც, რომელიც ქრისტემ 1844 წელს დაიწყო, როცა, როგორც აღთქმის მაცნემ, ბაბილონის წყლები და ადამიანური საქმეები განწმინდა იმ ხალხისგან, რომელსაც მის საწმიდარში უნდა შესულიყო — ხალხისგან, რომელსაც ყოვლადწმიდაში შესვლამდე განწმენდა ესაჭიროებოდა. იმ ხალხის საბოლოო განწმენდა აღსრულდა იმ წვიმით, რომელიც შუალამის ღაღადისის უწყების ქვეშ გადმოიღვარა, და შუალამის ღაღადისის უწყების ეს წვიმის წვეთები ტიგროსის წყლებიდან იყო გამოხდილი, როგორც მიღერიტებმა პაპის რომი და 1798 წელი ამოიცივნეს, და როგორც მათ ბაბილონის დაცემა ამოიცივნეს და დახურული კარის წინასწარ, უწყებით განიწმინდნენ, ანუ შეიძლება ითქვას — განიწმინდნენ იმ წვიმით, რომელიც ულას, ტიგროსისა და ევფრატის მდინარეთა გამოხდილი წყლებიდან მოვიდა, როდესაც მათ დანიელის 8:14-ის უწყება წარადგინეს და შუალამის ღაღადისის უწყება აღასრულეს ანტიტიპური შერიგების დღის გახსნამდე.

როდესაც ქრისტე დანიელის მეთორმეტე თავის მეშვიდე მუხლში ჰიდექელის წყალზე დგას, იგი დგას ტიგროსის წყალზე — სახელმწიფოებრივი პოლიტიკის წყალზე იმ ხილვაში, რომელიც ასახავს ადამიანური სახელმწიფოებრივი პოლიტიკის უკანასკნელ სვლებს მადლის ჟამის დახურვამდე. იგი იქ დგას და პასუხობს წინა მუხლში დასმულ კითხვას, ისევე როგორც ულას მდინარის ხილვაში სელის სამოსლით შემოსილი კაცი, რომელიც იქ არის პალმონი, საკვირველი აღმრიცხველი, პასუხს სცემს წინა მუხლში დასმულ კითხვას. ორივე შემთხვევაში ეს საუბარი არის ზეციური დიალოგი ანგელოზებსა და ქრისტეს შორის, და ორივე შემთხვევაში კითხვა არის: „როდემდე?“

პასუხი არის 2300 დღის შესახებ; მერვე თავში და მეთორმეტე თავში კი იგი არის „ჟამი, ჟამნი და ნახევარი ჟამისა“. პასუხი გაგებულ იქნა როგორც 2300 წელი და 1260 წელი, მაგრამ 1844 წელს ღმერთმა დააწესა აკრძალვა წინასწარმეტყველურ უწყებაში დროის გამოყენებაზე, რადგან დრო აღარ არის. რა არის ფალსონის, სელით შემოსილი კაცის, პასუხი მისი უკანასკნელი თაობისათვის? კითხვა — „რამდენ ხანს?“ — მრავალი მოწმობით იქნა ნაჩვენები, რათა კვირადღის კანონი ამ კითხვის პასუხად განესაზღვრა; მაშ, განიწმინდება თუ არა საწმიდარი კვირადღის კანონზე, და სრულდება თუ არა „ყოველივე ეს საკვირველებანი“ კვირადღის კანონზე? რა არის ის „საკვირველებანი“, რომლებიც სრულდება კვირადღის კანონზე, და როდის დაიწყო ეს „საკვირველებანი“?

მაშინ მე, დანიელმა, შევხედე, და აჰა, იდგა კიდევ ორი: ერთი მდინარის ნაპირის ამ მხარეს და მეორე მდინარის ნაპირის იმ მხარეს. და ერთმა უთხრა სელით შემოსილ კაცს, რომელიც მდინარის წყლებზე იდგა: როდემდე იქნება ამ საკვირველებათა დასასრულამდე?

და მოვისმინე სელის სამოსლით შემოსილი კაცი, რომელიც მდინარის წყლებზე იდგა, როცა მან მარჯვენა ხელი და მარცხენა ხელი ცისკენ აღაპყრო და დაიფიცა მის მიერ, ვინც უკუნისამდე ცოცხლობს, რომ ეს იქნება ერთი ჟამისა, ჟამთა და ნახევარი ჟამის განმავლობაში; და როცა იგი დაასრულებს წმიდა ხალხის ძალის გაფანტვას, ყოველივე ეს აღსრულდება. დანიელი 12:5-7.

სიმბოლური კითხვა — „რამდენ ხანს?“ — აღნიშნავს საკვირაო კანონს, და ანგელოზმა იკითხა არა ის, როდის იქნებოდა საკვირაო კანონი, არამედ — როდის იქნებოდა სასწაულთა დასასრული. „სასწაულები“ საკვირაო კანონზე სრულდება; მაშ, რა არის ის სასწაულები, რომელთაც საკვირაო კანონამდე მივყავართ? ან, უფრო ზუსტად, რა არის ის „სასწაულები“, რომლებიც წარმოდგენილია ხილვაში, რომელიც ჰიდდეკელთან იქნა მოცემული, და რომელიც წარმოდგენილია მეათედან მეთორმეტე თავების ჩათვლით? თუ შეგვიძლია განვსაზღვროთ, რა არის „სასწაულები“, შესაძლოა აღმოვაჩინოთ, როდის იწყება „სასწაულები“. დანიელის მეათე თავში გაბრიელი განსაკუთრებულად მიუთითებს, თუ რა იყო მისი მიზანი დანიელთან ურთიერთობაში ამ ხილვის დროს.

ახლა მოვედი, რათა შეგაგნებინო, რა შეემთხვევა შენს ხალხს უკანასკნელ დღეებში; რადგან ხილვა ჯერ კიდევ მრავალი დღისათვის არის. დანიელი 10:14.

გაბრიელი მოვიდა, რათა ღვთის ერს გაეგო, რა შეემთხვევოდათ მათ უკანასკნელ დღეებში. იმის დაშვება, რომ დანიელის მეთორმეტე თავში არსებული წინასწარმეტყველებანი მილერიტებმა სწორად გაიგეს, მაგრამ ამ აღიარების გამოყენება იმისათვის, რომ ამ თავის უკანასკნელ დღეებზე მისადაგება უარვყოთ, ნიშნავს გაბრიელის მიერ გაცხადებული მიზნის ჩაშლას. როგორც კი გაბრიელი იწყებს წინასწარმეტყველურ თხრობას მეთორმეტე თავის პირველი მუხლიდან და აგრძელებს მეთორმეტე თავის მესამე მუხლამდე, წარმოდგენილი ისტორია არის იმ გარეგანი წინასწარმეტყველური დეტალების აღწერა, თუ როგორ მიჰყავთ დრაკონს, მხეცსა და ცრუწინასწარმეტყველს მსოფლიო არმაგედონამდე. ამ თავში არის მონაკვეთები, რომლებიც აღწერს ღვთის ხალხის დევნას, მაგრამ მეთორმეტე თავის ისტორია უმთავრესად გარეგანი გამოცხადებაა. ეს ნიშნავს, რომ მეათე თავი და

მეთორმეტე თავი დანიელის საბოლოო ხილვაში წარმოადგენენ ალფასა და ომეგას, რადგან მეთერთმეტე თავისგან განსხვავებით, ორივე მათგანი აღწერს შინაგან უწყებას, რომელიც განსაზღვრავს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვას. შუა თავი არის კაცობრიობის ამბოხება, როგორც ეს წარმოდგენილია ჩრდილოეთის მეფით, რომის პაპით, ხოლო ალფა — მეათე თავი — და ომეგა — მეთორმეტე თავი — განსაზღვრავენ ას ორმოცდაოთხი ათასის შინაგან გამოცდილებას უკანასკნელ დღეებში. სამივე თავი მიჰყავს გამოსაცდელი დროის დახურვამდე; ალფა თავი იწყება ღვთის შიშით, რომელიც თავყანისმცემელთა ორ კლასს განაცალკევებს, ხოლო თავის დასასრულს დანიელს ეძლევა ძალის გაორმაგება, რითაც განისაზღვრება პირველი და მეორე ანგელოზების უწყებანი. მეთორმეტე თავი არის ომეგა თავი და იგი განსაზღვრავს მესამე ანგელოზის სამსჯავროს უწყებას.

თავი მეთერთმეტე აღწერს კაცობრიობის აჯანყებას იერუსალიმის განადგურებიდან მადლის ვადის დახურვამდე, რაც, დის უაიტის თანახმად, წარმოადგენს მადლის ვადის დახურვის ილუსტრაციას წუთისოფლის დასასრულს. დანიელის მეთერთმეტე თავი იწყება იერუსალიმის განადგურებით, რადგან დანიელი იყო მათ შორის, ვინც იერუსალიმის სამმაგი განადგურებისას ბაბილონში იქნენ წაყვანილნი; ეს სამმაგი განადგურება წინასახედ წარმოადგენდა იმავე ქალაქის განადგურებას ახ. წ. 70 წელს და შემდეგ კვლავ უკანასკნელ დღეებში, როგორც ეს ქვეყნიერებით არის წარმოდგენილი.

იერუსალიმის ორი პირდაპირი განადგურება, რომლებიც წელიწადის იმავე დღეს მოხდა, ერთმანეთისგან ექვსას სამოცდახუთი წლით დაშორებით. ეს ორი განადგურება შეეხებოდა იმ ქალაქს, სადაც აღთქმის კიდობანი უნდა ყოფილიყო მოთავსებული. შილო ფლობდა იმავე წინასწარმეტყველურ მახასიათებლებს და წარმოადგენს იმ ქალაქის პირველი განადგურების სახეს, სადაც ღმერთის თანდასწრება იყო, ან უნდა ყოფილიყო. როდესაც და უაიტი იერუსალიმის განადგურებას უკანასკნელი დღეების განადგურების სიმბოლოდ იყენებს, იგი განმარტავს ქრისტეს ქადაგებას იერუსალიმის განადგურების შესახებ.

შილო, იერუსალიმის განადგურება ნაბუქოდონოსორისა და ტიტუსის დროს, სამი მოწმეა უკანასკნელი დღეებისა, როგორც ეს წარმოდგენილია ღვთის ქალაქის განადგურებით. შილო არის პირველი ანგელოზის უწყება, რომელიც ასწავლის, ეშინოდეთ ღმერთისა — რაც ელიმ არ გააკეთა — და მიაგეთ მას დიდება — რაც ელიმ არ გააკეთა — რადგან დადგა მისი სამსჯავროს ჟამი. მეორე ანგელოზის უწყებაში ვპოულობთ გაორებას, როგორც ეს წარმოდგენილია ნაბუქოდონოსორითა და ტიტუსით. იერუსალიმის მესამე განადგურება, უკანასკნელ დღეებში, ხდება გამოცდის ვადის დახურვისას, რაც არის სამსჯავროს დასასრული.

მეთერთმეტე თავი წარმოადგენს სამი ანგელოზის უწყებების გარეგან ისტორიას. იგი მოქცეულია მეათე თავის გამოყოფის ხილვასა და გამაძლიერებელ სამ შეხებას შორის, რომლებიც ხდება დანიელის ხილვის ოცდამეორე დღეს. ეს ნიშნავს, რომ მეთორმეტე თავიც შეეხება უკანასკნელ დღეებში ღვთის ხალხს თავსდატეხილ შინაგან ისტორიას. ეს ასევე ნიშნავს, რომ მეთორმეტე თავში არსებული ნათელი ოცდაორჯერ უფრო ბრწყინვალეა, ვიდრე მეათე თავში არსებული ნათელი.

ულაის ხილვაში ქრისტესაც ჰკითხეს: „როდემდე?“ მეცამეტე მუხლში დასმულ ამ კითხვამდე მიმყვანი წინა თორმეტი მუხლი განსაზღვრავდა გარეგან წინასწარმეტყველურ ისტორიას, რომელიც ბიბლიური წინასწარმეტყველების ძალების შესახებ მნიშვნელოვან დეტალებს წარმოადგენდა. ეს თორმეტი მუხლი უბრალოდ იმეორებდა და აფართოებდა მეშვიდე თავში წარმოდგენილ ისტორიას. ამ მუხლებში გადმოცემული წინასწარმეტყველური ისტორია მეორდება და ფართოვდება მეთერთმეტე თავში, მიდიელებისა და სპარსელების დროიდან დაწყებული. მერვე თავის უკანასკნელი ნახევარი და მთელი მეცხრე თავი წარმოადგენს ღმერთის უკანასკნელი დღეების ხალხს წინასწარმეტყველ დანიელის მიერ. წინასწარმეტყველური ისტორიის ხილვა, რომელიც ულაის მდინარეთა ხილვაშია მოცემული სამი თავის განმავლობაში, ამასთან ერთად კი ამ თავებში ღმერთის ხალხის წარმოდგენა დანიელის გაბრიელთან ურთიერთქმედების გზით, არის მეთე-მეთორმეტე თავების ალფა და ომეგა.

რადგან ჰიდექელი არის ომეგა და ულაი — ალფა, ძალა, რომელსაც წარმოადგენს ის ნათელი, რომელიც მეთორმეტე თავში იხსნება, როდესაც აღსასრულის ჟამი მოიწევა, ოცდამეცხრე უფრო კაშკაშაა, ვიდრე ის ხილვა, რომელიც ადვენტიზმის ცენტრალური სვეტი და საფუძველია. ეს ასე რომ არის, დანიელის უკანასკნელი ხილვის ნათელი პირდაპირ განისაზღვრება, როგორც უკანასკნელ დღეებში ღვთის ხალხთან დაკავშირებული ნათელი. როდესაც ანგელოზი სელის სამოსლით შემოსილ კაცს ეკითხება: „რამდენ ხანს?“ — ამ საოცრებათა აღსასრულამდე, ეს საოცრებანი არიან ისინი, რომელნიც ბრწყინავენ, როგორც ვარსკვლავები უკუნითი უკუნისამდე, როგორც აბრამის აღთქმის ისტორია გამოეხმაურება ბრძანებას აბრამისადმი, რომ შეხედოს ვარსკვლავებს. დანიელის მეთორმეტე თავში საოცრება არის ადამიანთა გარდაქმნა ას ორმოცდაოთხი ათასის ნიშად.

წინა პუნქტში განვსაზღვრეთ, რომ დანიელის მეთორმეტე თავის მეთერთმეტე მუხლი მიუთითებს წინასწარმეტყველურ პერიოდზე, რომელიც ორი პერიოდისგან შედგება, რომელთაგან პირველი ოცდაათი წელია. მეთერთმეტე მუხლზე სათანადო აქცენტის გასაკეთებლად მე მივმართე მეშვიდე მუხლს, რათა მეჩვენებინა ქრისტეს უშუალო მონაწილეობა იმ სასწაულებში, რომლებსაც იგი უკანასკნელ დღეებში თავის ხალხში ადასრულებს.

მეთერთმეტე მუხლს რომ დავუბრუნდები, მსურს შეგახსენოთ, რომ მეთორმეტე თავს გაბრიელი პირდაპირ „უკანასკნელ დღეებს“ უწოდებს. ას ორმოცდაოთხი ათასის დღეებში, იმ დღეებში, როდესაც ისინი იბეჭდებიან და ღმერთთან აღთქმაში შედიან, დანიელის წიგნის თანახმად, იქნება გზავნილი, რომელსაც ბეჭედი მოეხსნება და რომელიც ძლიერ შეძახილად გაძლიერდება. ეს გზავნილი მეთორმეტე თავში წარმოდგენილია სამი განსხვავებული წინასწარმეტყველური პერიოდით, რომლებიც უკვე განსაზღვრული ჰქონდათ მილერიტებს და შემდეგ წინასწარმეტყველების სულმა დაამოწმა. ეს სამი პერიოდი დროს არ წარმოადგენს, რადგან სწორედ იმავე ანგელოზმა, რომელიც მეთორმეტე თავში ორივე ხელს ცისკენ აღაპყრობს, გამოცხადების მეთე თავში ერთი ხელი ცისკენ აღაპყრო და დაიფიცა, რომ დრო აღარ იქნებოდა. ეს

გამოცხადება 1844 წელს ნიშნავს, რომ დანიელის მეთორმეტე თავში მოცემული სამი წინასწარმეტყველური პერიოდი სიმბოლური პერიოდებია, რომელთაც დროის წარმოსადგენად არ უნდა გავიგოთ.

ამიტომ, როდესაც დანიელის მეთორმეტე თავში შუა სიმბოლური წინასწარმეტყველური პერიოდი ორმაგი პერიოდია, რომელიც იწყება ოცდაათი წლით სწორედ იმავე თავში, სადაც მიქაელი აღდგება, მაშინ თქვენ იცით, რომ ოცდაათი წლით დაწყებული ეს ორმაგი პერიოდი არის აბრაამის ალფა წინასწარმეტყველების სრულყოფილი აღსრულება. დროის წინასწარმეტყველების ომეგა, რომელიც ალთქმის ისტორიას იწყებს რჩეული ხალხის თვალსაზრისით, თავის სრულყოფილ აღსრულებას აღწევს იმავე თავში, რომელიც არის დანიელის მოწმობის მწვერვალი იმის შესახებ, რაც უკანასკნელ დღეებში ღვთის ხალხს მოელოს.

დასასრულის ჟამს დანიელის წიგნი იხსნება, და მისგან გამომავალი ნათელი ბეჭდავს ღვთის ხალხს. დასასრულის ჟამს დანიელის წიგნი იხსნება, და მისგან გამომავალი ნათელი წარმოდგენილია დანიელის უკანასკნელ თავში მოცემული სამი წინასწარმეტყველური პერიოდით. ეს თავი არის იმ სამი თავის ომეგა, რომლებიც ერთად შეადგენენ ჰიდექელის ხილვას, ხოლო ჰიდექელის ხილვა არის ომეგა იმ სამი თავისთვის, რომლებიც დანიელის მდინარეთა ხილვების ალფას წარმოადგენენ. მდინარეები, რომლებიც ედემში იწყებდნენ, საბოლოოდ დანიელთან მივიდნენ, და შემდეგ ღმერთის წინასწარმეტყველურმა სიტყვამ ისინი მიიყვანა პირველი და მეორე ანგელოზის მიღერიტულ მოძრაობამდე, სამი ანგელოზის ორი მოძრაობის ალფა-მოძრაობამდე. მეთორმეტე მუხლის 1290 წელი არის აბრაამისა და პავლეს 430-წლიანი წინასწარმეტყველების ომეგა.

სანამ დანიელის მეთორმეტე თავზე და მის კავშირზე აბრაამის წინასწარმეტყველებასთან განვაგრძობდეთ, კარგია გავიხსენოთ, ვინ იყო პავლე. პავლე მხოლოდ წარმართთა მოციქული კი არ იყო, არამედ არანაკლებ მნიშვნელოვანია ისიც, რომ იგი თავის უწყებას ღმერთის წინასწარმეტყველური სიტყვის მეშვეობით წარმოადგენდა. ამაზე უფრო მნიშვნელოვანიც ის არის, რომ პავლე დისპენსაციური წინასწარმეტყველი იყო. დისპენსაციური წინასწარმეტყველი არის წინასწარმეტყველი, რომელიც აღდგინებულია, რათა ღმერთის ხალხი ერთი დისპენსაციიდან მეორეში გადაიყვანოს, როგორც მოსე — სამსხვერპლო თაყვანისმცემლობიდან საწმიდრის თაყვანისმცემლობამდე; იოანე ნათლისმცემელი — მიწიერი საწმიდრიდან ზეციურ საწმიდრამდე. პავლემ სიტყვასიტყვითის სულიერთან მიმართების გამოყენების შესახებ უფრო მეტი ცნობა და წესი დააფიქსირა, ვიდრე ბიბლიის ყველა სხვა ავტორმა ერთად აღებულმა — და თანაც ბევრად მეტი! იგი აღდგინებული იყო, რათა განემარტა სიტყვასიტყვითიდან სულიერზე გადასვლა ღმერთის ალთქმის ხალხის კონტექსტში.

პავლე არის დამაკავშირებელი რგოლი აბრაამის რჩეული ხალხის ალთქმის დაპირებებსა და იმ გარდაქმნას შორის, როდესაც ეს რჩეული ხალხი სიტყვასიტყვითიდან სულიერზე გადავიდა. თუ ალთქმის ისტორიის ფარგლებში მყარად არ გაქვთ გაცნობიერებული, ვინ იყო პავლე და რა როლი ჰქონდა მას, შესაძლოა ვერ დაინახოთ, რაოდენ ღვთივშესაფერისია ის, რომ ღვთის ალთქმის ხალხის

პირველადული წინასწარმეტყველება ორმაგი დროის წინასწარმეტყველებაა, რომელიც ოცდაათწლიანი პერიოდით იწყება. ერთი წინასწარმეტყველება დადგენილ იქნა რჩეული ხალხის მამის მიერ, ხოლო როდესაც ისინი სულიერ რჩეულ ხალხად გადადიან, აღიმართა დისპენსაციური წინასწარმეტყველი, რათა ამ გადასვლას სახელი დაერქმია და განემარტა იგი, და აგრეთვე დაემოწმებინა აბრამის დროის წინასწარმეტყველება მეორე მოწმით ახალი აღთქმიდან, რომელიც თანხვედრილია პირველი მოწმესთან ძველი აღთქმიდან. აბრამი დასაწყისში, შემდეგ კი პავლე დასასრულში, განასახიერებენ უკანასკნელი დღეების 1290-ის მნიშვნელობას.

ჩვენ გავაგრძელებთ შემდეგ სტატიაში.

„ზაქარიას ხილვა იესო მღვდელმთავრისა და ანგელოზის შესახებ განსაკუთრებული ძალით მიესადაგება ღვთის ხალხის გამოცდილებას დიდი გამოსყიდვის დღის დასკვნით სცენებში. მაშინ ნაშთი ეკლესია დიდ განსაცდელსა და შევიწროებაში იქნება ჩაყენებული. ისინი, ვინც იცავენ ღვთის მცნებებსა და იესოს რწმენას, იგრძნობენ გველემპისა და მისი მხედრობის რისხვას. სატანა ქვეყნიერებას თავის ქვეშევრდომებად მიიჩნევს; მან მრავალი სახელით ქრისტიანად აღიარებულიც კი დაიმორჩილა. მაგრამ აჰა, არის მცირე დასი, რომელიც მის უზენაესობას ეწინააღმდეგება. მას რომ შეეძლოს მათი აღგვა დედამიწისაგან, მისი გამარჯვება სრული იქნებოდა. როგორც მან წარმართი ერები აღძრა ისრაელის გასანადგურებლად, ისე ახლო მომავალში აღძრავს დედამიწის ბოროტ ძალებს ღვთის ხალხის გასანადგურებლად. ადამიანებს მოეთხოვებათ დაემორჩილონ ადამიანურ დადგენილებებს, რაც ღვთიური რჯულის დარღვევას წარმოადგენს.

„ისინი, ვინც ღვთისადმი ერთგულნი არიან, დაემუქრებიან, დაგმობენ, კანონგარეშე გამოაცხადებენ. მათ „გასცემენ მშობლებიც, ძმებიც, ნათესავებიც და მეგობრებიც“, თვით სიკვდილამდეც კი. ლუკა 21:16. მათი ერთადერთი იმედი ღვთის წყალობაშია; მათი ერთადერთი დაცვა ლოცვა იქნება. როგორც იესო ნავეს ძე ევედრებოდა ანგელოზის წინაშე, ასევე ნაშთი ეკლესია, გულშემუსვრილობითა და შეურყეველი რწმენით, იესო ქრისტეს მეშვეობით, მათი შუამდგომლისა, შეწყალებასა და დახსნას შესთხოვს. მათ სრულად აქვთ შეგნებული თავიანთი ცხოვრების ცოდვილობა, ხედავენ თავიანთ სისუსტესა და უღირსებას; და მზად არიან სასოწარკვეთილებას მიეცნენ.“

მაცდური მათ გვერდით დგას, რათა დაადანაშაულოს ისინი, როგორც იდგა იესო ნავეს ძის გვერდით, რათა შეწინააღმდეგებოდა მას. იგი მიუთითებს მათ ბინძურ სამოსელზე, მათ ნაკლოვან ხასიათზე. წარმოაჩენს მათ სისუსტესა და უგუნურებას, მათ უმადურობის ცოდვებს, მათ ქრისტესადმი უმსგავსობას, რამაც შეურაცხყო მათი მხსნელი. იგი ცდილობს შიშით მოიცვას ისინი იმ აზრით, რომ მათი მდგომარეობა უიმედოა, რომ მათი შებილწულების ლაქა არასოდეს განიბანება. იმედოვნებს, რომ ამგვარად მოსპობს მათ რწმენას, რათა ისინი დანებდნენ მის ცდუნებებს და განუდგნენ ღმერთისადმი თავიანთ ერთგულებას.

„სატანას ზუსტად უწყის ის ცოდვები, რომელთა ჩასადენადაც მან ღვთის ხალხი აცდუნა, და იგი მათ წინააღმდეგ თავის ბრალდებებს აყენებს, აცხადებს რა, რომ

თავიანთი ცოდვებით მათ დაკარგეს ღვთიური მფარველობა, და ამტკიცებს, რომ აქვს მათი დაღუპვის უფლება. იგი აცხადებს, რომ ისინი ისევე იმსახურებენ ღვთის წყალობისგან განყენებას, როგორც თვითონ. „ნუთუ ესენი,“ — ამბობს იგი, — „ის ხალხია, რომელთაც ზეცაში ჩემი ადგილი და იმ ანგელოზთა ადგილი უნდა დაიკავონ, რომლებიც ჩემთან გაერთიანდნენ? ისინი ამტკიცებენ, რომ ღვთის რჯულს ემორჩილებიან; მაგრამ განა დაიცვეს მისი მცნებები? განა საკუთარი თავის მოყვარულნი არ იყვნენ უფრო მეტად, ვიდრე ღვთის მოყვარულნი? განა საკუთარი ინტერესები მის მსახურებაზე მაღლა არ დააყენეს? განა ქვეყნის საგნები არ შეუყვარდათ? შეხედეთ იმ ცოდვებს, რომლებმაც მათი ცხოვრება აღბეჭდა. იხილეთ მათი ეგოიზმი, მათი ბოროტმზრახველობა, მათი ერთმანეთის მიმართ სიძულვილი. განა ღმერთი განმდევნის მე და ჩემს ანგელოზებს თავისი წინაშე, და მაინც დააჯილდოებს მათ, ვინც იმავე ცოდვებში იყვნენ დამნაშავენი? შენ ამას ვერ იზამ, უფალო, სამართლიანობით. სამართალი მოითხოვს, რომ მათ მიმართ განაჩენი იქნეს გამოტანილი.“

„მაგრამ, თუმცა ქრისტეს მიმდევრებმა შესცოდეს, მათ თავი არ მიუციათ სატანური ძალების მმართველობას. მათ მოინანიეს თავიანთი ცოდვები და სიმდაბლითა და გულშემუსვრილებით ეძიეს უფალი, და ღვთიური შუამდგომელი მათ სასარგებლოდ შუამდგომლობს. იგი, ვინც ყველაზე მეტად შეურაცხყოფილ იქნა მათი უმადურობით, ვინც იცის მათი ცოდვაც და მათი სინანულიც, აცხადებს: ‘უფალმა შეგრისხოს შენ, სატანავ. მე ჩემი სიცოცხლე გავეცი ამ სულებისთვის. ისინი ამოტვიფრულნი არიან ჩემი ხელისგულებზე. მათ შეიძლება ხასიათის ნაკლოვანებები ჰქონდეთ; შეიძლება თავიანთ მცდელობებში მარცხი განეცადათ; მაგრამ მათ მოინანიეს, და მე ვაპატიე და მივიღე ისინი.’“

„სატანის თავდასხმები ძლიერია, მისი საცდურები — ფაქიზი; მაგრამ უფლის თვალი თავის ხალხზეა მიპყრობილი. მათი ტანჯვა დიდია, ქურის ალი თითქოს მათ შთანთქმას აპირებს; მაგრამ იესო გამოიყვანს მათ, როგორც ცეცხლში გამოვრძმედილ ოქროს. მათი მიწიერება მოიხსნება, რათა მათი მეშვეობით ქრისტეს ხატი სრულყოფილად გამოცხადდეს.

„ზოგჯერ შეიძლება ჩანდეს, რომ უფალს დავიწყებული აქვს თავისი ეკლესიის საფრთხეები და ის ზიანი, რომელიც მისმა მტრებმა მიაყენეს მას. მაგრამ ღმერთს არ დავიწყებია. ამ ქვეყნად არაფერია ღმერთის გულისთვის იმდენად ძვირფასი, როგორც მისი ეკლესია. მისი ნება არ არის, რომ ამქვეყნიურმა პოლიტიკამ შებღალოს მისი ჩანაწერი. იგი არ ტოვებს თავის ხალხს, რათა სატანის ცდუნებებმა სძლიონ მათ. იგი დასჯის მათ, ვინც არასწორად წარმოაჩენს მას, მაგრამ წყალობას მოავლენს ყველას, ვინც გულწრფელად ინანიებს. მათ, ვინც მას მოუხმობს ძალისთვის ქრისტიანული ხასიათის განსავითარებლად, იგი მისცემს ყოველ საჭირო დახმარებას.“

„დასასრულის ჟამს ღვთის ერი ოხრავდეს და ტიროდეს ქვეყანაში ჩადენილი სისამაგლეების გამო. ცრემლებით გააფრთხილებენ ისინი ბოროტთა იმ საფრთხის შესახებ, რომელიც მათ ემუქრებათ ღვთიური რჯულის შელახვის გამო, და ენით გამოუთქმელი მწუხარებით დაიმდაბლებენ თავს უფლის წინაშე სინანულით.

ბოროტნი დასცინებენ მათ მწუხარებას და აბუჩად აიგდებენ მათ საზეიმო მოწოდებებს. მაგრამ ღვთის ერის ტანჯვა და დამდაბლება უტყუარი მტკიცებულებაა იმისა, რომ ისინი კვლავ იბრუნებენ ცოდვის შედეგად დაკარგულ ძალასა და ხასიათის კეთილშობილებას. სწორედ იმიტომ, რომ ისინი ქრისტეს უფრო უახლოვდებიან, იმიტომ, რომ მათი თვალი მის სრულ სიწმინდეზეა მიპყრობილი, ისინი ასე მკაფიოდ ჰქვრეტენ ცოდვის უკიდურეს ცოდვილობას. სიმშვიდე და სიმდაბლე წარმატებისა და გამარჯვების პირობებია. დიდების გვირგვინი ელის მათ, ვინც ჯვრის ფერხითი ქედს იხრის.

ღვთის ერთგული, მლოცველი ადამიანები, ასე ვთქვათ, მასთან ერთად არიან დამწყვდეულნი. თვით მათაც არ უწყიან, რამდენად მტკიცედ არიან დაცულნი. სატანის მიერ წაქეზებული, ამ ქვეყნიერების მმართველნი მათ განადგურებას ესწრაფვიან; მაგრამ ღვთის შვილთა თვალები რომ გახსნილიყო, როგორც დოთანში ელისეს მსახურის თვალები გაიხსნა, ისინი იხილავდნენ ღვთის ანგელოზებს, მათ ირგვლივ დაბანაკებულთ, რომელნიც სიბნელის ლაშქრებს აკავებენ.

„როდესაც ღვთის ხალხი მის წინაშე სულს იმდაბლებს და გულის სიწმინდისათვის ევედრება, გაიცემა ბრძანება: „გაიხადეთ მისგან შებილწული სამოსელი“, და წარმოითქმის გამამხნეველებელი სიტყვები: „აჰა, მოვაცილე შენგან შენი ურჯულოება და შეგმოსავ სადღესასწაულო სამოსლით.“ ზაქარია 3:4. ქრისტეს სიმაღლის უბიწო სამოსელი ეცმევით ღვთის გამოცდილ, ცდუნებულ, ერთგულ შვილებს. შეურაცხყოფილი ნატამალი იმოსება დიდებული სამოსლით, რათა აღარასოდეს შეიბილწოს წუთისოფლის გახრწნილებით. მათი სახელები შენარჩუნებულია კრავის სიცოცხლის წიგნში, ჩაწერილია ყველა საუკუნის ერთგულთა შორის. მათ წინ აღუდგნენ მაცდურის ხრიკებს; გველეშაპის ღრიალმა ვერ გადაახვევინა ისინი ერთგულების გზიდან. ახლა ისინი მარადიულად დაცულნი არიან მაცდუნებლის მზაკვრობისაგან. მათი ცოდვები ცოდვის სათავისკენ გადაიტანება. „მშვენიერი თავსაბურავი“ დაედგმება მათ თავზე.“

„მაშინ, როცა სატანა თავისი ბრალდებებით აღძრავდა, წმიდა ანგელოზები, უხილავად, მიდი-მოდიოდნენ და ერთგულთ ცოცხალი ღვთის ბეჭედს ასვამდნენ. ესენი არიან ისინი, რომელნიც დგანან სიონის მთაზე კრავთან ერთად და რომელთაც თავიანთ შუბლზე მამის სახელი უწერიათ. ისინი გალობენ ახალ საგალობელს ტახტის წინაშე, იმ საგალობელს, რომლის სწავლაც არავის ძალუძს, გარდა იმ ას ორმოცდაოთხი ათასისა, რომელნიც მიწისაგან არიან გამოსყიდულნი. „ესენი არიან ისინი, რომელნიც კრავს მისდევნენ, სადაც კი იგი წავა. ესენი არიან კაცთაგან გამოსყიდულნი, როგორც პირველნაყოფნი ღვთისა და კრავისათვის. და მათ ბაგეებში სიცრუე არ აღმოჩნდა, ვინაიდან ისინი უმწიკვლონი არიან ღვთის ტახტის წინაშე.“ გამოცხადება 14:4, 5.

„ახლა მიღწეულია ანგელოზის სიტყვების სრული აღსრულება: „ისმინე ახლა, იესო მღვდელმთავარო, შენ და შენს წინ მჯდომარე შენო ამხანაგნო; რადგან ისინი საკვირველ კაცებად არიან მიჩნეულნი; რადგან, აჰა, მოვიყვან ჩემს მორჩილს — რტოს.“ ზაქარია 3:8. ქრისტე გამოცხადებულია, როგორც თავისი ხალხის გამომსყიდველი და მხსნელი. ახლა ნამდვილად არიან ნატამალი „საკვირველ

კაცებად“ მიჩნეულნი, რადგან მათი ხიზნობის ცრემლები და დამცირება ადგილს უთმობს სიხარულსა და პატივს ღმერთისა და კრავის წინაშე. „იმ დღეს უფლის რტო იქნება მშვენიერი და დიდებული, და ქვეყნის ნაყოფი — საუკეთესო და მშვენიერი ისრაელის გადარჩენილთათვის. და იქნება ასე: ვინც დარჩება სიონში და ვინც გადარჩება იერუსალიმში, წმიდად იწოდება — ყოველი, ვინც ცოცხალთა შორის არის ჩაწერილი იერუსალიმში.“ ესაია 4:2, 3.“ Prophets and Kings 587–592.